Rond het land van hope & glory

De zon schittert op de golven die traag aanrollen vanuit het zuidzuidwesten. Een enkele wolk drijft over in zijn eigen blauwe zee. De Lyme Bay strekt zich uit zover het oog rijkt. De rust is weergekeerd, nadat ik een uur geleden Portland Bill heb gerond. Volgens de instructie uit de *Reeds* ruim afstand gehouden, maar de sterke ebstroom trok mij toch hardhandig tegen de 12 knopen wind en bijbehorende golven in. Mijn Kolibri 950 met een enkel rif en high aspect fok sprong als een vlo op een hete plaat, maar ik genoot! Het wordt een latertje vandaag, want Torbay ligt bijna in de wind, 35 mijl verder. Hoe ben ik hier verzeild geraakt?

Eind 2018 had ik ruim 33 jaar gewerkt in de uitvaartwereld. Na mijn studie kinder- & jeugd-psychologie was mijn maatschappelijk leven begonnen met het organiseren van begrafenissen en crematies. De laatste 12 jaar was ik directeur van een middelgrote uitvaartorganisatie. Ik had altijd met veel plezier en grote inzet gewerkt, maar de laatste jaren hadden er ingehakt. Ik was heel erg moe en had mijn baan opgezegd. Om af te koelen en nieuwe energie op te doen zou ik ruim drie maanden gaan varen. Heidi zou na zes weken aan boord komen.

Een week voor vertrek kreeg ik een reprimande van mijn oude vriend Harry. Hij vond het idioot dat ik zonder AIS zou vertrekken. Ik probeerde hem uit te leggen dat ik van de oude stempel ben en dat ze dergelijke elektronica vroeger ook niet hadden. Op zee ben je alleen, is het stil en zorg je voor jezelf. Het was – natuurlijk! – een onhoudbare stelling en ik installeerde op het laatste moment nog een AIS-ontvanger. Op het traject van Duinkerken naar Dover, was ik Harry dankbaar. Ondanks het zeer matige zicht, kon ik mooi tussen de containercarriers en andere grote scheepvaart door laveren.

Zuidwest Engeland

In Penzance lig ik langszij een in staat van ontbinding verkerend stalen zeiljacht - NW 9 en onvoorstelbare hoeveelheden regen, nauwelijks faciliteiten voor jachten. In de werkplaats van een aftandse ship chandlery voer ik een lang gesprek met de hoogbejaarde eigenaar. Samen zouden we de wereld wel weer op het goede spoor krijgen, zoveel werd wel duidelijk! Een tweede stormdag doet een aanslag op mijn gemoed: ik mis de kinderen en Heidi en m’n piano.

Na twee oncomfortabele nachten aan een meerboei voor Hugh Town, krijg ik loon naar werken. The Cove op St. Agnes is paradijslijk – zacht deinend achter het anker, geurige naaldbomen, kleine kronkelige paadjes en een geweldige pub. Ik kan mij niet voorstellen dat het op de Tuamotu-archipel mooier is dan hier.

Op de Ierse zee

Planning, afstanden, zeemansgidsen, stroomatlassen: dat zijn niet de dingen die mij aanspreken. Mijn tochtplanning beperkt zich meestal tot het raadplegen van de weersverwachting en het opzoeken van het moment van hoogwater. Op onbekend water gaat er dan wel eens iets mis. Zo is het, terwijl de ongenaakbare noordkust van Cornwall steeds trager aan mij voorbij schuift, dat het langzaam tot mij doordringt dat ik de *tidal gate* van Padstow niet meer ga halen. Net na zonsondergang valt het anker Trevose Head. Mijn Kolibri weegt nog geen 3 ton en is daardoor een heerlijke speelbal voor de oude deining die nog doorstaat uit het noorden. Nauwelijks geslapen dus. Maar als ik ’s morgens heel vroeg, net na zonsopgang met mijn eerste kop koffie onder de buiskap zit, heb ik de hele baai voor mijzelf, de zee als een loom meebewegende spiegel, vriendelijk geruis van branding op de rotsen. Mijn levensdrang is enorm, maar op dat moment had ik vrede gehad met wat onafwendbaar is.

Op weg naar Pwllheli wreekt zich mijn verwerpelijke gewoonte om geen marifoon uit te luisteren. Vanuit de verte zie een zwarte RIB op volle snelheid mijn richting op komen. Tien minuten later varen ze naast mij en roepen ze dat ik bezig ben een militair oefengebied in te varen. (Als ik mijn bijbel - de Reeds - beter had bestudeerd, dan had ik het geweten.) Hun mimiek verraadt dat ze genieten van het onderscheppen van een Nederlands jachtje. Of ik maar contact wil opnemen met Aberporth Marine Control. Dat doe ik uiteraard meteen, waarop een vrouw met een ronde, zachte stem mij vertelt dat de NAVO vandaag op oefening gaat. Met enige tegenzin, maar verleid door haar voorkomendheid en beschaamd vanwege mijn onzorgvuldigheid, wijzig ik mijn koers naar de opgegeven 050. Als ik na een lange omweg door de Cardigan bay uiteindelijk toch Pwllheli bereik, dan wacht de beloning. Rond middernacht behaagt het de Britse spoorwegen om Heidi bij mij af te leveren!

Schotse eilanden

De boot ligt geankerd in de baai van Brodick op Arran en we hebben zojuist geroeid voor ons leven om weer aan boord te komen. Binnen is het knus. In de vlagen hellen we over, de regen roffelt op het houten dak, de kachel brandt. Maar de volgende dag brengt ons de westcirculatie op z'n mooist. Het is stralend weer en het uitzicht op de Goat Fell van ruim 800 meter hoog is adembenemend! Later, op weg naar Ford William, kijken we achterom naar het westen. Het decor is wild en groots maar ook dromerig en mysterieus, troostend, verzoenend met de imperfectie van het bestaan. Als we via het voorwereldlijke Loch Ness en de Moray Firth in Peterhead terecht zijn gekomen, zijn we weer op onze eigen Noordzee, grijs en wijds.

Op een winderige nacht in de laatste week van augustus snelt ons bootje onder een enkele werkfok richting Den Helder. Heidi doet alsof ze slaapt. Met de bruine bank onder ons en een fikse bui in aantocht zit ik in de kajuitingang. Ik overdenk dat ik een bofkont ben. Ik heb een prachtig gebouwde boot, die weliswaar klein en licht is, maar die ons zonder enig probleem rond het land *of hope and glory* heeft gebracht. Maar bovenal ben ik een bofkont omdat ik een vrouw heb die net als ik geniet van ruimte, frisse lucht en zout water!

*Deze tekst is, in een iets gewijzigde vorm, gepubliceerd in **Zeilen** (juni 2021) en is met hun toestemming overgenomen.*